

Martins Dukurs: Beidzot ar brāli varu stāvēt uz pasaules čempionāta goda pjedestāla

Pasaules labākais skeletonists Martins Dukurs, vidū, pēc izcīnītās uzvaras Vācijas trasē Vinterbergā notikušajā pasaules čempionātā pauda prieku, ka viņam beidzot ar brāli Tomasu izdevies kopā stāvēt uz goda pjedestāla tik augstas raudzes sacensībās. Foto: EPA/LETA.

Dukurs 6. martā trešo reizi karjerā tika kronēts par pasaules čempionu, kamēr viņa brālis Tomass bija trešais, pirmo reizi savā karjerā izcīnot medaļu šāda līmeņa sacensībās.

“Piekdien aizvadīju divus labus braucienus un veicu divus labus starta ieskrējienus. Protams, man bija svarīgi izcīnīt uzvaru šajā pasaules čempionātā. Zinu, ka Krievijas skeletonisti īpaši koncentrējas Eiropas un pasaules čempionātiem, kamēr Pasaules kausam ne tik ļoti. Katrs panākums ir īpašs, tāpēc esmu ļoti priecīgs par uzvaru Vinterbergā,” sarunā iz-

cēla M. Dukurs.

Skeletonists pauda prieku, ka beidzot arī viņa brālim Tomassam izdevies tik pie medaļas tik augstas raudzes sacensībās. “Beidzot kopā ar brāli varu stāvēt uz pasaules čempionāta goda pjedestāla. Kopā trenējamies, un redzu, ka augstu panākumu sasniegšanai viņam vienmēr pietrūcis pavisam nedaudz. Taču nu viņam tas ir izdevies, tāpēc varu būt divtik priecīgs.”

Zīmīgi, ka pirms izšķirošajiem braucieniem viens no M.Dukura sponsoriem atsūtī-

jis motivējošu e-pasta vēstuli. “Mums komandā kādreiz strādāja šveicietis Gregors Štēli, kurš pats savulaik trīs reizes kronēts par pasaules čempionu. Tā nu sponsors rakstīja, ka es būšu īsts čempions, ja man izdosies trešo reizi uzvarēt pasaules čempionātā.”

Tikmēr T.Dukuram pirms noslēdzošajiem diviem pasaules čempionāta braucieniem šķitis, ka cīņa par trešo pozīciju izvērtīsies sīvāka.

“Tomēr trešajā braucienā man izdevās palielināt pārsvaru pār konkurentiem. Nedomāju, ka tā notiks, jo uzskatīju, ka cīņa notiks par sekundes simtdaļām,” uzsvēra sportists, kurš atbildīgajās sacensībās nereti palicis uzreiz aiz labāko trijnieka. “Varētu teikt, ka jau biju pieradis pie tā. Taču tāds ir sports – reizēm uzvari, reizēm zaudē. Taču, tiešām, man daudz reizu bijušas ceturtais vietas. Varbūt tā ir karma.”

“Kopumā ar sezonu esmu apmierināts, jo Pasaules kausa kopvērtējumā izcīnīju otro vietu, kamēr Eiropas un pasaules čempionātos – trešo,” piebilda T.Dukurs.

Iepriekš M. Dukurs par pasaules čempionu bija kļuvis 2011. un 2012.gadā. [...] diena.lv

“Nevienami es nedošu, savu zemi nicināt”

Adelaidēpiemin Kalpaku/Kurzemes cietoksni 7.3.2015.g.

Ar uzsaukumu: “Uzmanību karogam!” sākās Adelaides gads-kārtējais Kalpaka/Kurzemes cietokšņa piemiņas sarīkojums. Nodaļas priekšiece Gunta Rudzītis savā uzrunā atgādināja, ka neskatoties uz 1991. gada Latvijas neatkarības deklarāciju, mūsu dzimtenes austrumu kaimiņš nav mitējies mest kāru aci uz savu kādreizējo teritoriju, un nekautrējas lietot melus un viltu, vāji slēptos mēģinājumos to atgūt. Laizās kā vilks ap Sarkangalvīti. Beidzamā gada notikumi Ukrainā ir spilgts pierādījums, ka senie teritorijas iegūšanas paņēmieni nav aizmirsti, un Krievijas uzskatā, imperiālistiskais ekspansiju laiks nebūt nav beidzies. Krievijas aizbildinājums? Jāsargā krieviski runājošie visā Eiropā no “fašistu” apspiešanas un represijām!

DIEVS, SVĒTĪ LATVIJU!

Savā svētbrīdī par kritušiem brīvības cīnītājiem un Kurzemes cietokšņa varoņiem runādama, Rasa Feja aicināja klātesošos uz piemiņas klusuma brīdi. Tie kareivji cīnījās zem sarkanbaltsarkanā karoga un savas dzimtenes un tautas mīlestības dēļ, upurēja vissvētāko – savu dzīvību. Nekad tos nedrīkstam aizmirst.

Prāvests Dr. Jānis Priedkalns teica svētku runu par tēmu “Kalpaka gars mūsdienās”. Runātājs uzstādīja jautājumu: Vai šodien, pēc 96 gadiem, Kalpaka gars vēl dzīvo mūsu tautā, jeb vai ir zudusi pašreizējā un ideālistiskā? Uz šādu jautājumu var atbildēt gan jā, gan nē.

Latvijā Kalpaka gars vēl dzīvo Zemessardžu līmenī, bet tam pretī stāv modernā visatļautība, kas neredz par vajadzīgu respektēt cita cilvēka svētumus, un personīgās brīvības vārdā, nekautrējas, piemēram, publicēt apvainojošas karikatūras par pravieti Muhamedu. Šis smalkjūtības trūkuma rezultāts redzams uzbrukumos Musulmaņu brālībai Sidnejā, Kopenhāgenā un Parīzē.

Tomēr, nevajag aizmirst, ka Barikādes, Latvijas iestāšanās NATO un ES, un Padomju armijas izvešana no Latvijas, bija daudzu cilvēku mērķtiecīga darba rezultāts. Arī Zemessardzē un Aizsardzības ministrijas jaunatnes grupā netrūkst Kalpaka gara nesošu jaunu patriotu, ar kuriem Latvijas Vanadzēni iet vienu ceļu. Viņi visi tic, ka patiesība celsies, bet meli kritīs, jo patiesība ir stiprāka. Cildināsim Kalpaka un leģionāru garu, jo viņi cīnījās par taisnību un patiesību.

Pēc starpbrīža, stāstījumā “No Oskara Kalpaka līdz Kurzemes cietoksniem” piedalījās Inese Laine, Astra Kronīte, Jānis Lindbergs, Vanadžu ansamblis un vīru koris Daugava. Guntas Rudzītes stāstījums savija kopā Astras un Jāņa lasītos dzejoļus: Annas Brigaderes Varoņa sirds, E. Virzas Pulkveža atgriešanās, A. Niedras Brīnos es, un vairākas tautas dziesmas par karā kritušo bāleliņu. Ineses Laines iejūtīgi spēlētā vijole atgādināja, ka Kalpaks bija ļoti mūzikāls, un viņa vijole ceļoja viņam visur līdz, pat kara kampaņās. Vīru koris atdzīvināja leģionāru garu ar Mēs sitīsim (Turpinājums 7. lpp.)

KALPAKA GARS MŪSDIENĀS

Jānis Priedkalns, DV Adelaides nodaļā, 2015.g.7.martā

Jau pagājuši 96 gadi, kopš varonīgā cīņā par Latvijas brīvību un neatkarību 1919.g.6.martā krita Valsts armijas komandieris plkv. Oskars Kalpaks. Viņš bija netikvien izcils un drošsirdīgs kaņavadoņs, bet arī iejūtīgs mākslinieks – mūziķis, kuŗa vijole viņu pavadīja kaņagaitās. Viņš nebija sava labuma aprēķinātājs, bet gan ideālists,

kuŗš visu sevi ziedoja Latvijas brīvībai.

Vai šodien, pēc turpat simt gadiem, Kalpaka garu vēl manām mūsu tautas attieksmē, pārliecībā, darbībā? Vai Kalpaka gars ir zudis? Diemžēl, daudzviet – jā. Tomēr arī – nē: Kalpaka gars, varonība, ideālistiskums nebija zuduši pirms 70 gadiem Latviešu Leģiona varonīgās cīņās Kurzemes cietoksnī, aizstāvēt Latviju iepretim Austrumu iebrucējam – Padomju Savienībai. Šīs cīņas arī pavēra ceļu daudziem bēgļiem no Latvijas izklūt brīvībā, lai Rietumos turpinātu cīņu par Latvijas brīvību un neatkarību.

Diemžēl, liberālajā Rietumu sabiedrībā varoņgars ir arī zudis. Tā noriets dekadentajā, liberālajā, uz konsumerismu orientētajā sabiedrībā daudzviet Rietumos ir aizvietojis kristīgas un reliģiskas dzīves normas un morālistiskas vērtības. Kad Rie-

tumvalstu vadītāji nesen Parīzē vienojās nosodīt Musulmaņu brālības uzbrukumus Sidnejā, Kopenhāgenā, Parīzē, un bija pareizi to darīt, viņi tomēr ne vārda neminēja par iemesliem, kas izsauca šos uzbrukumus – Musulmaņu pravieša Muhameda apvainošana karikatūrās. Citu cilvēku svētuma aizskaršana modernajiem cilvēktiesībās augušajiem rietumniekiem vairs neliekas svarīga, jo viss ir atļauts! Tas daļēji izsauca Islama valsts un teroristisku organizāciju darbību.

Pa reizēm tomēr ieraugām cerības stariņus, kad godprātīga attieksme, garīgas vērtības un patriotisms tiek atkal godā celti. Vai, lai tas notiktu, ir nepieciešama politiska krīze, kā to nesen ir izraisījis Krievija kaimiņvalstī Ukrainā, arī apdraudot Baltijas valstis? Cerības stariņš kļuvis redzams – Ukrainā ir atdzimis paties (Turpinājums 3. lpp.)

Guntas Rudzītes stāstījums savija kopā Astras un Jāņa lasītos dzejoļus. Foto: Pēteris Strazds.